

Kus Me, Kerstmis

Rosemary Hart

Kus Me, Kerstmis

www.rosemary-hart.com

Copyright © 2025 Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Marieke Frankema

Romantische Roman

ISBN: 9789403825632

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

VOL VERWACHTING KLOPT MIJN hart. Oké, dat hoort bij Sinterklaas en ik zit nu met een grote grijns op mijn gezicht heen en weer te wiebelen op een kussentje voor de kerstboom, maar die zin is nog nooit zo toepasselijk geweest.

Het is vijf uur 's middags, nog maar een paar uurtjes te gaan voor kerstavond aanbreekt. De boom staat al een week of twee in onze huiskamer, maar vandaag ben ik de hele middag bezig geweest om hem nóg mooier te versieren. De warme gloed van de lichtjes, die op échte kaarsjes lijken, knippert me bemoedigend tegemoet. De ballen glanzen rood en goud en de slingers bestaan uit knisperende gouden sterretjes die een waas van glitter op mijn jurkje hebben achtergelaten.

Om me heen liggen de kleine witte spikkeltjes van het pakje kerstkransjes dat ik in m'n eentje verorberd heb. In mijn handen houd ik een kerstcadeautje. Het is bijna niet langer dan mijn vinger en vrijwel even dun, maar toch zit er onder dit vrolijke

rode pakpapier het grootste geschenk dat ons ooit gegeven zal worden.

Zwanger! De twee roze streepjes op de test waren meer dan duidelijk geweest. Goed, natuurlijk vermoedde ik al een beetje iets, want mijn borsten schuurden op een ongebruikelijke manier tegen mijn bh aan en een kerstkransje smaakte laatst plotseling naar koper. Idioot wat die hormonen in zo'n vroeg stadium al doen. Gelukkig ben ik nog niet misselijk, dus vanavond kunnen Alex en ik uitbundig onze toekomst vieren zonder dat ik daarna boven de plee hoeft te hangen om de zelfgemaakte kerstlekkernijen weer uit te braken.

Mijn hart springt op als ik zijn sleutel in het slot hoor.

'Joehoe!' roep ik, voor ik vlug het cadeautje onder de boom leg. 'Ik ben hier!'

Alex komt de kamer van ons appartementje binnen met een vermoeid gezicht. Zijn jas heeft hij los geritst, maar kennelijk is hij vergeten hem aan de kapstok te hangen. De arme lieverd. Alex werkt in de zorg en het is al tijden geleden dat hij eens lekker een dagje vrij had. Deze kerst zal ons allebei goed doen, dat weet ik zeker.

Ik schenk hem een blijde glimlach, kom overeind en begroet hem met een kus recht op zijn mond. 'Hai, schat! Zware dag gehad?'

'Vijf collega's ziek thuis,' broemt hij, terwijl hij met jas en al op de bank ploft. 'De helft zit met corona thuis.'

'Je moet ook op jezelf letten,' zeg ik. Het valt me op dat hij me nauwelijks in de ogen kijkt. Jeetje, dat moet echt een ruige dag zijn geweest. 'Straks kom jij ook met een burn-out thuis te zitten en daar heeft niemand wat aan. Weet je, ik zet wel even een kop koffie voor je. Of heb je al zin in Glühwein? Ik heb je

iets te vertellen!’

‘Holly...wacht.’ Ik ben al halverwege op weg naar de keuken als zijn vermoeide stem me tegenhoudt. Afwachtend draai ik me naar hem om. Alex wrijft over zijn gezicht en zucht diep. ‘Ik wil al een tijdje met je praten.’

‘Oké...’ Ik ga weer zitten en schuif dicht tegen hem aan. De ernstig blik op zijn gezicht begint mijn opwindning wat te laten bekoelen. Zou hij zijn ontslag hebben ingediend, of zo? Dat zou me eigenlijk niets verbazen. In het verzorgingstehuis waar hij werkt vallen de oudjes bij bosjes om aan een nieuwe wintergolf van influenza en corona en het kleine groepje personeel is chronisch overwerkt.

‘Luister. Ik... Je moet dit niet persoonlijk opvatten, maar ik kan dit niet meer. Het is op.’

Een beetje blanco staar ik hem aan. ‘Je werk, bedoel je?’

Alex schudt zijn hoofd. ‘Onze relatie.’

Dat kan niet juist zijn. Ik knipper met mijn ogen. ‘Onze relatie is niet op. We beginnen nu pas echt! Dat wilde ik je net gaan vertellen, ik heb vandaag ontdekt dat ik...’

‘Holly.’ Hij heft zijn hand en kijkt me fronsend aan. ‘Het spijt me. Echt. Het is gewoon niet meer hetzelfde voor mij. Je bent een superlieve meid, maar we willen andere dingen. Jij wil dit...huisje-boompje-beestje-gedoe en ik ben er gewoon nog niet zo aan toe. Oké?’

Ik kukel bijna van de bank van shock. Oké?! Nee, dat is helemaal niet oké! ‘Wat de fuck, Alex! We hebben het goed samen! Ik hou van je! We zouden deze zomer naar Ierland op vakantie gaan!’

‘Ik wil niet op vakantie gaan,’ kreunt Alex. ‘Echt, het spijt me. Maar het is uit.’

Mijn mond hangt open. Mijn hart, dat eerst nog zijn kleine blijde dansje uitvoerde, krimpt nu pijnlijk samen in mijn borst. In mijn maag voelt het alsof al het zuur zich daar verzameld heeft en zich nu een weg omhoog baant. Kut, kut, kut. Ga ik nu toch kotsen? 'Ik... ik begrijp het niet,' stamel ik. 'Je kunt toch niet zomaar weggaan? Het is kerstavond.'

Alex zucht voor de zoveelste keer. Alsof hij het zielige slachtoffer is hier. Hij komt overeind, ritst zijn jas dicht en kijkt met zijn handen in zijn zakken op me neer. 'Sorry, Holly. Ik wil kerst niet voor je verpesten, maar het zou niet eerlijk voor jou zijn als ik tijdens de feestdagen zit te doen alsof. Daar respecteer ik je te veel voor.'

'Oh.' Het is heel maf, maar ik voel me toch niet bepaald gerespecteerd.

'Ik ga ervandoor. Ik blijf voorlopig bij Michael. Ik bel je nog wel over wanneer ik mijn spullen kom halen, oké?' Als ik niet meer reageer, loopt hij maar naar de deur. Daar blijft hij even staan en na een kleine aarzeling zegt hij: 'Vrolijk kerstfeest, Holly.'

De klap van de voordeur dreunt door tot in mijn ziel. De stilte die het appartement daarna vult, is bijna nog wreder. Het duurt een hele tijd voor ik mijn slappe benen weer in beweging kan krijgen. Ik strompel van de bank af en pak verdoofd het kleine pakje weer van onder de kerstboom. Met trillende vingers ruk ik het papier eraf en dan komen de tranen op gang. Door een waas staar ik naar de twee vrolijke, roze streepjes, die het begin van de rest van ons leven hadden moeten betekenen.

'Vrolijk kerstfeest, eikel,' snik ik.

Hoofdstuk 1

Twee maanden voor kerst

‘MELLE, TOE, WERK NOU even mee.’ Met man en macht probeer ik mijn tegenstribbelende peuter in zijn buggy te zetten. Hij zet zijn beentjes schrap op het zitje en schudt zijn hoofd wild heen en weer.

‘Jawel! Ga even zitten.’

‘Nee!’ roept Melle.

Ik knijp mijn ogen dicht, tel tot tien en probeer de voorbijgangers op straat te negeren. Het is half tien ’s morgens en als ik nog op tijd wil zijn voor mijn digitale meeting, moet ik mijn zoontje vlug bij mijn ouders afleveren. Het goede nieuws is dat ze maar een kwartiertje lopen bij me vandaan wonen. Het slechte nieuws is dat dat een onoverbrugbare afstand wordt als Melles peuterpuberbrein in de nee-stand blijft steken. Ik grom en vis mijn telefoon uit mijn zak. ‘TikTak dan maar?’

‘Nee.’

‘Uh...Tractorfilmpjes?’

‘Nee.’

Shit. Ik ga in mijn hoofd na welke filmpjes ik nog meer in mijn arsenaal heb. ‘Koekiemonster.’

Plotseling smelt de opstandige blik op Melles gezichtje weg en komt er een glimlach tevoorschijn. Hij neemt mijn telefoon in zijn mollige handjes en laat zich zonder verder protest in de buggy neerzetten. Vlug zet ik een YouTube-filmpje van Koekiemonster voor hem op en duw hem dan met haastige pas de straat door. Waarschijnlijk heb ik net niet de meest verantwoorde oudertechniek toegepast. Iets met schermtijd en beeldverslaving, of zo. Maar je moet wat, als alleenstaande moeder die iedere dag lange dagen achter haar PC maakt.

De wind zwiept guur in mijn gezicht en natte regendruppels maken mijn handen koud. De bomen langs de straten hebben de helft van hun bladeren al verloren, die nu als een natte drab op de grond liggen. Een week of twee geleden was het weer nog zonnig en sprong Melle vrolijk door de knisperende bladeren heen. Nu vind ik er niks meer aan. En het is ook niet alsof we kunnen uitkijken naar een besneeuwde winter, want het weerbericht blijft onveranderd zacht. Dat wordt weer een druilerige, grauwe Decembermaand, denk ik nors. De jaarlijkse discussie over een witte kerst kan ik nu al niet meer uitstaan. Witte kerst is een sprookje uit het verleden. Net als een gelukkige kerst, kerstkriebels, het gevoel dat er magie in de lucht hangt als de lichtjes stralen.

Het begint net echt te regenen als ik de stoep bij mijn ouders bereik. Vlug bel ik aan. Melle begint te jengelen als hij de regendruppels voelt. Gelukkig doet mijn moeder al snel de deur

open.

‘Kom gauw binnen! Jeetje, wat een weer. Zijn jullie al helemaal nat?’

‘Wugh,’ mompel ik. Ik schud de druppels van me af en help Melle dan snel uit zijn buggy. Gelukkig vindt hij het bij opa en oma leuk genoeg om niet weer moeilijk te gaan doen. ‘Snel naar binnen, liefje. Mag mama nog een grote kus?’

‘Holly, wacht even.’ Mijn moeder hangt Melles jasje aan de kapstok en keert zich dan met een ernstige blik naar me om. ‘Kom even binnen, papa en ik willen iets bespreken.’

Ik werp een ongedurige blik op mijn telefoon, die laat zien dat ik nog maar een halfuurtje heb om thuis te komen en mijn haar te fatsoeneren voor ik op Zoom moet verschijnen. Hoewel de meeste bedrijven ook weer een functionerend kantoor hebben nu vrijwel iedereen tegen corona is gevaccineerd, heeft het reclamebureau waar ik als grafisch vormgever werk ervoor gekozen om mensen nog zoveel mogelijk thuis te laten werken. Op zich is dat ideaal, want ik hoef niet zo nodig iedere dag naar de stad te rennen als ik daarna ook nog Melle moet halen en iets van een gezonde maaltijd in elkaar moet flansen. Dit betekent ook dat de sfeer soms wat lakser is geworden. Meestal komen de andere deelnemers toch pas te laat online.

Ik besluit dat ik wel even binnen kan komen en ga met Melle aan de hand de woonkamer in.

‘Opa!’ Melle hobbelt met zijn typische peuterdrasje op mijn vader af, die hem optilt en een rondje laat draaien. Eindelijk glimlach ik even.

‘Ga even zitten,’ zegt mijn moeder. ‘We gaan je wat vertellen.’

‘Hebben jullie de loterij gewonnen?’ grap ik, terwijl ik op de bank plof. Dat zou pas lekker zijn, zeg.

‘Jammer genoeg niet,’ zucht mijn vader. ‘Holly, mama en ik...eh...’

‘Hè, wat nou?’ Verbaasd kijk ik van de een naar de ander. ‘Is dit een slechtnieuwsgesprek, of zo?’

‘We hebben besloten dat we allebei onze eigen weg moeten gaan,’ zegt mijn moeder. ‘We voelen allebei al een paar jaar dat we op een dood spoor zitten. Een week of twee geleden hebben we het echt besloten.’

‘Wat zeg je nou?!’ Ik leun voorover en voel een vaag bekend, krampend gevoel in mijn buik. ‘Wat de f...’ Mijn ogen schieten naar Melle en ik slik mijn vloekwoord in. ‘Als in, jullie gaan *uit elkaar*?’

Mijn vader knikt verslagen.

‘Dat betekent niet dat we er niet meer zullen zijn voor jou en Melle,’ vervolgt mijn moeder haastig. ‘Papa en ik hebben geen ruzie. We vangen Melle nog steeds met alle liefde op. Misschien kunnen we het om en om doen, als papa een nieuwe woning heeft gevonden, of...’

‘Oh, mijn God.’ Ik verberg mijn gezicht in mijn handen en probeer het zware gevoel in mijn buik een plekje te geven. Ik ben zesentwintig... Wie verwacht er op die leeftijd nog dat haar ouders gaan scheiden? Dat was iets voor mijn vriendinnetjes toen ik een tiener was. Ik geloofde altijd dat mijn ouders de fantastische uitzondering op die regel waren. Hoelang ben ik blind geweest voor hun problemen? Ben ik nu een *single parent* met *single parents*?

‘Liefje.’ Mijn moeder legt troostend haar hand op mijn gebogen rug. ‘Het spijt me dat we je zo moeten laten schrikken. Je hoeft echt niet bang te zijn voor een vreselijke vchtscheiding, of zoiets. We willen wat voor iedereen het beste is, en voor ons

is dat om... opnieuw te beginnen. Met iemand die beter bij ons past.'

'Iemand anders?' Ik kijk op, mijn keel voelt dik. 'Hebben jullie nu al iemand anders?'

Mijn moeder kijkt schuld bewust naar beneden. 'Zijn naam is Tom. Ik heb hem ontmoet op mijn schildersclubje...'

'Oh.' Ik richt mijn ogen op Melle, die gekleurde bekertjes als een torentje op elkaar aan het stapelen is. 'Oké dan.'

'Oh, liefje, we begrijpen heel goed dat je hiervan schrikt. Zal ik een lekker kopje thee voor je zetten?'

'Nee.' Mijn hoofd duizelt. Ik heb frisse lucht nodig. Vlug kom ik overeind. 'Dank je, maarre... Ik ben al aan de late kant. Sorry. Ik... ik haal Melle rond vijf uur op, oké?'

'Goed, schat. Dan hebben we het er nog wel even over.'

Verdoofd knik ik. Ik druk een kus op Melles wang, geef een stramme glimlach als hij lief naar me zwaait en trek mijn jas dicht tegen een regenvlaag als ik de voordeur achter me dichttrek.

Thuis kan ik me maar moeilijk concentreren. Ik zeg weinig tijdens de meeting en gelukkig lijkt niemand echt veel aandacht voor me te hebben. Zodra ik kan, sluit ik Zoom af en open ik Adobe Illustrator om aan mijn huidige klus te werken. Ik ben al drie dagen bezig met het voorstel van een logo voor

groot bloemenbedrijf. Normaal gesproken vind ik dat soort klussen best leuk, maar vandaag lijkt ieder spatje inspiratie in mijn lijf te zijn opgedroogd. Ik voel me vreemd, alsof de wereld ineens niet meer hetzelfde is. Nadat ik drie jaar geleden door Alex gedumpt werd, was mijn leven een rollercoaster van emoties en beangstigend veel nieuwe ervaringen. De heftige ochtendmisselijkheid, de plotselinge bloedingen in mijn eerste trimester die me telkens een hartaanval bezorgden, ook al verzekerde mijn verloskundige me iedere keer dat alles er goed uitzag en dat kleine bloedingen in het begin nou eenmaal kunnen voorkomen... Al die dingen moest ik zonder mijn geliefde zien te navigeren. De eerste schopjes, de heftige maar snelle bevalling, de ruggenprik die maar deels werkte – voor al die dingen stonden mijn ouders naast me, mijn rotsen in de branding. Toen Melle een huilbaby bleek te zijn die dag en nacht eindeloos kon krijsen en ik niet meer wist wat boven of onder was door slaapgebrek, bleven mijn vader en moeder bij me logeren, om de beurt, om de nachtvoedingen over te nemen en om me wat rust te gunnen.

Zonder mijn ouders had ik het eerste jaar met Melle waarschijnlijk niet overleefd. Ze waren het fundament van mijn leven, mijn vaste steun.

En nu barst dat fundament in scherven uiteen. Ik weet niet of ik me ziek voel of alleen intens verdrietig. De verdere details moet ik straks maar horen, maar het lijkt erop dat mijn moeder al een nieuw liefje tegen het lijf is gelopen. Hoe moet dat nou met Melle? Moet hij die Tom of Tim of hoe zijn naam ook is straks ook opa noemen? En hoe moet het met mijn vader? Hij is niet zo sociaal aangelegd. Er flitst een visioen voorbij waarin hij eenzaam in een klein flatje zit, met een miezerig kerstboompje